

Hồi Thứ Hai Mười Chín

Qua nước Hàn, Văn Thông cầu cứu, Đạp dinh Tần, Lưu Quý đang say

Nói về hãm địa hộ, bảy mươi hai tên quân thấy Tôn Tần vào trận, liền hui cờ phất lên, vốn Mao Toại là người tu luyện, mê hồ phách vững chắc, chẳng xao động chút nào, còn Triển Ngai hồn phách bay hết ngồi không vững, choáng váng mặt mày. Ngân liên Tử ở trên đài xem thấy rõ ràng, lấy hột định hải châu liệng. Triển Ngai té nhào xuống ngựa chết tươi. Mao Toại thấy một đao hào quang đánh Triển Ngai té xuống ngựa, thất kinh nói: "Không xong, bốn người vào trận chết hết ba rồi". Nói chưa dứt lời xảy thấy đầu trâu mặt ngựa tiêu diện quỷ vương, dẫn âm binh áp tới. Mao Toại lật đật giục thanh ngư bỏ chạy, khí đen mù mịt chẳng thấy đường đi, song thấy trước mặt có một cái hầm, đi gần tới mé bị bảy mươi hai tên quân phất cờ, con thanh ngư rống lên một tiếng vùng nhảy tới trước, sa vào hầm am khanh. Mao Toại thất kinh nói: "Nay đã rớt xuống hầm sâu này, chắc không còn tánh mạng chi bằng bỏ con trâu mà chạy xong hơn". Bèn biến lại nguyên hình đánh phá bay lên. Ngân liên Tử thấy Tôn Tần rớt xuống hầm trong lòng mừng thầm, rồi thấy dưới hầm biến ra một đứa nhỏ cao chừng ba thước nhảy lên. Ngân liên Tử nói: "Giỏi cho thằng Cụt lại biến ra một đứa con nít, mi tưởng chạy khỏi đặng sao?". Liền lấy hột minh châu liệng đánh Mao Toại té nhào xuống dưới hầm.

Nói về Mao Toại bay lên chạy trốn, bị Ngân liên Tử đánh hột minh châu té nhào xuống hầm, la chao ôi một tiếng, ngồi ngẫm nghĩ rằng: "Đi lên không đặng thì ta đi dưới đất". Bèn niệm chơn ngôn co giò chun xuống, coi lại té ra còn ngồi trơ trơ độn đi không đặng. Nguyên Hải Triều làm cái hầm âm khanh này, biết rằng Tôn Tần bay trên mây, đi dưới đất, thấy đều thông thuộc, nên sai Ngân liên Tử ở trên tòa âm khanh cầm định hải châu nếu Tôn Tần bay lên thì lấy hột châu liệng xuống, còn dưới đất đã ó bố địa vông, độn chung không đặng. Mao Toại thấy trên lên không được, độn thổ chẳng xong, trong lòng kinh hoảng nói: "Hầm này dường như có thiên la địa võng, phen này tánh mạng ta chẳng còn, công tu luyện bấy lâu giây phút thả theo dòng nước!".

Nói về trong dinh Yên, quân sĩ thấy Tôn Tần vào trận, nửa ngày không thấy về, trong lòng hồ nghi, vào dinh báo cùng Tôn Yên. Tôn Yên nghe báo nạt rằng: "Thằng

chó chết, thám báo bất minh, Nam quận vương đang ngồi trong trướng, có đi phá trận bao giờ". Quân sĩ bẩm nói: "Việc quân tình chúng tôi đâu dám bao vây, rõ ràng Nam quận vương ra dinh cầm gậy cỡi trâu đi tuốt, và có hai vị Triền tướng quân, một vị Ngô tướng quân đồng đi phá trận, tôi đâu dám đối". Tôn Yên nghe nói, lòng rấ hồ nghi, nghĩ thầm rằng: "Có khi tam thúc dùng phép lực, gạt ta mà đi phá trận chẳng, vậy ta mau vào trướng, thăm nghe thế nào, nếu như đi rồi, ta sẽ, ta sẽ phát binh tiếp cứu, còn như không đi thì bắt thẳng mọi báo xàm này chém quách cho rồi". Bèn tuốt vào thanh sa đại trướng, thấy ngoài trướng lặng lẽ chẳng có thanh ngưu. Tôn yên hỏi: "Việc này rất lạ, tam thúc đã cỡi trâu ra trận, sao không dùng gậy, hay là đổi hình khác chẳng?". Xảy gặp Văn Thông ở trong trướng ra, Tôn yên hỏi: "Sư huynh, anh đi đâu đó vậy?". Văn Thông hỏi: "Tướng quân có thấy thầy tôi đâu không? Tôi đi kiếm thầy tôi. Tôn Yên nói: "Thầy anh, tôi không gặp, vậy anh có thấy chú tôi không?". Văn Thông nói: "Sư bá đang ở sau trướng". Tôn Yên nói: "Cái đó mới lạ kỳ cho, quân ngoài cửa dinh vào báo nói: "Tam thúc tôi dẫn anh em Triền Lực và Ngô Năng ba người đều đi phá trận, nên tôi vào đây thăm nghe". Văn Thông nói: "Khi này tôi cùng sư bá bàn luận việc quân cơ, chớ có ra trận bao giờ, tướng quân không tin, hãy theo tôi vào đó, cho tướng giả thiết". Tôn Yên nói: "Xong lắm". Hai người dắt vào hậu trướng thấy Tôn Tẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, định tách dưỡng thần, Văn Thông nói: "Quả thật không? Tôi có nói dối tướng quân bao giờ". Tôn Tẫn mở mắt thấy hai người vào trướng, thì hỏi có chuyện chi chẳng? Hai tướng bèn đem các việc thuật lại Tôn Tẫn nói: "Nào ta có ra trận đâu?".

Tôn Yên nói: "Có quân báo nói: Tam thúc dẫn ba tướng ra dinh phá trận, cháu không tin nên vào đây thăm nghe cho rõ, hồ nghi". Tôn Tẫn nói: "Con trâu của ta đi đâu rồi, ai mà giả dạng làm than thở rằng: "Hỡi ôi! Khá tiếc người giao kết rất hậu, vì ta xuống núi, hôm nay bị hãm trong trận ta biết làm sao mà cứu người". Bèn nói với Tôn Yên, Văn Thông rằng: "Người mà ra phá trận đó, vốn là Mao hiền đệ giả hình dạng ta, lén bắt thanh ngưu dẫn ba tên học trò của ta đi phá trận, nay bị té dưới hầm âm khanh, ba thằng nghiệt chướng đã chết hết trong trận rồi, khiến cho ta đau lòng xót dạ". Văn Thông nghe thất kinh nói: "Nếu vậy thì còn gì thầy tôi, ngàn lạy bác, xin ra tài phép cứu giúp thầy tôi". Tôn Tẫn nói: "Ta cứu sao được". Tôn Yên nói: "Không hề gì đâu, Mao sư thúc giỏi nghề độn thổ, tự nhiên về được, chỉ tiếc con trâu mà thôi". Tôn Tẫn nói: "Trận hỗn loạn này phép diệu vô cùng, trên có thiên thần, giữa có binh tướng, dưới thì quỷ tốt, thủy hỏa phong lôi, mười phần lợi hại, người rút xuống hầm chắc không ra khỏi, trong bảy ngày mạng về chín tuổi, biết liệu làm sao?". Khoái Văn Thông nghe nói lật đật quỳ xuống nói: "Thưa bác xin tưởng tình thầy trò ngày trước, mà vào trận cứu giùm". Tôn Tẫn nói: "Thầy cháu cùng ta có tính giao kết, sống hác chẳng lừa, hoạn nạn cứu nhau, người cứu ta chẳng có lẽ nào ta không cứu người, song cái trận này thiệt ta đi không được, nếu có đi

cũng phải như thầy cháu, thì có ích gì đâu". Văn Thông nói: "Bác đi không đặng, vậy chớ thỉnh người phép lực đến cứu không đặng nữa sao?". Tôn Tần nói: "Ta để chẳng biết trước có Hải Triều, sau có trời đất, đạo phép, diệu màu chớ bảo ta đi thỉnh ai bây giờ?". Văn Thông nói: "Phân như lời bác thì thầy tôi chắc chết, không ai cứu nổi, có lẽ nào bác ngồi ngó sao, nay bác chẳng khứng tới danh sơn động phủ, thỉnh tiên xuống cứu thầy tôi, thì tôi liều mình đi đến ba non, năm núi, như thỉnh không đặng người phá trận, thì tôi cũng đập đầu mà chết phứt trong núi rồi, còn như thỉnh đặng xuống phá trận Hồn ngươn, thì bác còn mặt mũi nào mà thấy tôi nữa". Nói dứt lời đâm sầm chạy tuốt, Tôn Yên lật đật cản lại nói: "Sư huynh khoan đi đã, chú tôi nào cứu lòng bất nhơn, ngồi xem chẳng cứu để cho thầy anh chết hay sao, xin chầm rãi lo lường". Văn Thông nói: "Vậy chớ tướng quân không nghe bác nói, thầy tôi trong bảy ngày phải chết, mà chậm rãi sao đặng". Tôn Tần nói: "Cháu chớ nóng nảy, ta có kế này, ắt phá đặng trận, mà cứu thầy ngươi". Văn Thông nghe nói, quày ngựa lại quỳ xuống hỏi: "Chẳng hay bác có kế chi?". Tôn Tần đỡ dậy nói: "Ta đêm xem thiên tượng thấy sao tử vi, cũng mấy vì sao phụ bậc, chiếu tại nước Hàn, vậy thì nước Hàn có người đại phước, đại quý, ta đoán ra tên họ người ấy, cùng tên họ các sao phụ bậc, để ta viết một phong thư, cháu đến nước Hàn, nơi dinh Trường Xa nguyên soái, con va là Trương Lương, cũng ở trong đó, nếu thỉnh đặng người ấy đến thì Hải Triều không dám sát hại, dầu tam thanh đạo giáo, lão tổ xuống phàm, cũng không làm chi nó đặng". Văn Thông nghe nói, chẳng xiết vui mừng nói: "Quả thiệt như lời, dầu chết tôi cũng đi thỉnh ch đặng mấy người đó, đến cứu thầy tôi, bác hãy viết thư mau cho cháu đi". Tôn Tần viết một phong thư trao cho Văn Thông dặn rằng: "Trong thư có biên tên họ mấy người đó, cháu tới nước Hàn tìm Trương nguyên soái, nói cho mình bạch, chẳng dùn binh mã, duy mấy người đó mà thôi". Văn Thông lãnh thư, vội vàng từ biệt sứ bá, cỡi mây bay tới nước Hàn, thiệt là mau như tên xẹt, không đầy nửa khắc tới nơi, xuống mây hỏi thăm phủ Trương nguyên soái, chạy tới cửa bày tỏ các việc, quân giữ cửa vào báo, Trương nguyên soái mở hoắc cửa giữa, bước ra rước Văn Thông vào phủ. Trà nước xong xuôi, Trương Xa hỏi: "Chẳng hay tiên sinh đến có việc chi không?".

Văn Thông nói: "Tôi vâng mạng Nam quận vương Tôn Tần, có thư xin trình nguyên soái xem tướng". Trương Xa tiếp thư xé ra coi, thấy trong thư mượn ít tên quân kỳ bài, và con mình là Trương Lương, đến Dịch Châu phụ giúp, coi rồi nói với Văn Thông rằng: "Con tôi nó đã đi du học ở ngoài, hãy còn ít viên đại tướng, từng quen chinh chiến, vì sao mà á phụ biên tên mượn mấy đứa kỳ bài, cùng tên thư lại". Văn Thông nói: "Á phụ tôi sai tới đây, mượn mấy tên kỳ bài đó, cầu xin cho tôi đem về, thì Á phụ ắt có trọng đáp". Trương Xa sai quân truyền cho quân kỳ bài dinh tả là Lưu Bang, Phan Khoái, thư lại Tiêu Hà, quán cung mã Tào Tham, Hạ Đầu Anh, Châu Bột vào ra mắt bốn soái, quân lãnh mang đi chẳng bao lâu dẫn vào, Văn

Thông thấy vị thứ nhứt thiên đình no đủ, địa ốc vuông bằng, răng trắng môi son, tay dài tới gối, tai phết hai vai, hình rồng dạng cạp, tuổi chừng mười lăm, có tướng mạo đến vương (người này đến sau hưởng bốn trăm năm giang sơn nhà Hồn) một người đại phước đại quý tướng mạo rất tốt, vị thứ hai đầu beo mắt lớn, lưng hùm, nách gấu, thiết là tiếng nộ nạt ba quân khiếp sợ, lúc đứng ngồi tám hướng oai phong, và mấy tên quân cung mã, thấy đều ửng mặt hào quang, đầu sanh thoai khí, khác nào trụ ngọc chống trời, rường vàng gác biển. Văn Thông vốn là con mắt thần tiên, xem biết bọn ấy người người phàn long phụ phụng, trong bụng mừng nói thầm rằng: "Đem mấy người này về chớ nói Hải Triều làm chi, đến nỗi thiên thần thiên tướng, cũng khó nổi trở đương". Trương Xa nói: "Bốn soái đòi chúng người, chẳng có việc chi lạ, vì nước Tề, Nam quận vương Tôn á phụ, có gởi thơ biên tên mượn chúng người theo khoái tiên snah mà đi, phải hết lòng hết sức đánh với giặc, chừng thành công về đây, bốn soái sẽ trọng thưởng". Chúng anh hùng rập lên một tiếng vâng mạng, Văn Thông cáo từ. Trương Xa nói: "Việc quân tình gấp lắm, tôi không viết thư cho kịp, xin tiên sanh về bẩm lại Nam quận vương, ít ngày tôi sai người đến thăm". Văn Thông từ biệt, cùng sáu tên kỳ bài, tạm ngủ nơi kim đình, quán dịch một đêm, qua ngày thứ sấm sửa hành lý tới Dịch Châu, chưa đầy ba đêm, qua ngày về tới dinh Yên. Văn Thông nói: "Chúng vị đứng đây tôi vào trước thông báo rồi sẽ mời vô".

Nói dứt lời tuốt vào đại trưởng, Tôn Tấn hỏi: "Cháu đi đường sá nhọc nhằn mà có mượn được chăng?". Văn Thông nói: "Có sáu tên kỳ bài còn đứng ngoài dinh chờ lệnh". Tôn Tấn nghe nói cả mừng dạy mở cửa dinh mời vào.

Văn Thông ra mời mấy tên kỳ bài vào đại trưởng ra mắt, quỳ xuống bẩm rằng: "Nam quận vương ở trên, chúng tôi lạy ra mắt". Tôn Tấn vội vàng đứng dậy nói: "Chúng vị đi đường mệt nhọc, thôi chớ làm lễ". Nói rồi lấy tay đỡ dậy, (vì Tôn Tấn rõ biết chức phận ngày sau của mấy người đó, nên không dám chịu trọn lễ). Chúng kỳ bài đứng phân hai hàng. Tôn Tấn liếc mắt xem thấy người đều có tài nh hùng mỗ mang bờ cõi dẹp loạn cứu dân, trong lòng vui đẹp, bèn đếm lại có sáu người thì hỏi: "Còn một vị nữa đâu không đến. Văn Thông nói: "Có vị Trương Lương là công tử của Trương nguyên soái đi học chưa về". Tôn Tấn hỏi: "Trong mấy người, ai là đầu hết?". Lưu Bang nói: "Tôi là kỳ bài dinh tả, làm đầu trong mấy người này". Tôn Tấn hỏi: "Tên họ là chi, mấy tuổi, gốc gác ở đâu?". Lưu Bang nói: "Tôi ở Từ Châu, người ấp Bái họ Lưu tên Bang mười lăm tuổi, vì ấp Bái thường bị tai thủy nạn, nên tôi cùng cha mẹ tôi qua ngụ nước Hàn, ở đậu nhà chú tôi theo đầu quân cho Trương nguyên soái, kiếm lương chi độ". Tôn Tấn nghe rồi chỉ Phàn Khoái mà hỏi: "Còn vị này là ai?". Lưu Bang nói: "Trong thơ Vương gia chỉ tên từ người, sao chúng tôi đến đây mà nhìn không được". Tôn Tấn nói: "Ta chẳng qua là nghe tiếng mà thôi, chớ chưa từng gặp mặt". Lưu Bang nói: "Người này họ Phàn tên Khoái, người này họ

Tiêu tên Hà, người kia họ Tào tên Tham, người này họ Hạ Hầu tên Anh, người này họ Châu tên Bột, và tôi là sáu người". Tôn Tần hỏi: "Phần kỳ bài gốc gác ở đâu?". Phần Khoái nói: "Vốn gốc tôi ở nước Ngụy, cha là Phần Thánh Công nay đã qua đời hơn năm năm. Tôn Tần hỏi: "Có phải người làm đầu bếp chẳng?". Phần Khoái nói: "Phải". Tôn Tần bước tới nắm tay Phần Khoái nói: "Té ra người là ân nhân của ta đây, mới biết lòng trời phụ giúp người lành, hiền diệt ngày sau chắc được rồng mây gặp hội, danh giương bốn biển, trại tổ vinh tông, người ân nhân của ta ở dưới cửa truyền cũng đành nhắm mắt." Phần Khoái hỏi: "Chẳng hay Vương gia gặp cha tôi ở chỗ nào mà nói như vậy?". Tôn Tần nói: "Hiền diệt, cháu không rõ nguồn cơn, vì lúc trước ta ở chỗ nào mà nói như vậy?". Tôn Tần nói: "Hiền diệt cháu không rõ nguồn cơn, vì lúc đó cháu ở Ngụy, bị Bang Quyên kế hại, chặt hết hai chân, bỏ trong thơ phòng, mỗi ngày đều nhờ cha cháu đem cơm, ta rất cảm ơn hết lòng phục đãi, sau lại thông tin cho ta hay rằng: "Bàng Quyên có ý muốn hại, dạy ta giả điên thoát ra khỏi lưới, cái ơn đức ấy đến nay thường thường ghi nhớ vào lòng, nay được gặp cháu thiệt là tam sinh hữu hạnh". Tôn Tần mời ngồi, chúng kỳ bài bảm rằng: "Chúng tôi đâu dám". Tôn Tần nói: "Không hề chi, vả chẳng mấy vị là người khác, tôi mượn đến đây phụ giúp, và có Phần Khoái là người ân nhân, hãy ngồi chuyện văn cho vui". Chúng kỳ bài kính nhường ba lần chẳng được rồi ngồi phân hai hàng chuyện văn việc chánh sự, binh gia bên nước Hàn. Lúc ấy trời gần tối, không ngồi tiệc mà đãi mấy vị ăn yến được, xin mời chúng vị qua dinh tiền phong mà uống rượu". Chúng kỳ bài nói rất mừng, từ trong dinh ấy tiếp đãi ân cần, chẳng nên khi dễ, và dạy bọn sáu tiệc cho sáu người uống rượu. Lưu Bang nói với mấy người kia rằng: "Anh em hãy coi Nam quận vương đãi ta khoan hậu thể ấy, tuy rằng mượn chúng ta đến, song cũng lấy theo bậc thượng khách đãi đằng, không có ý gì khi bạc, người đồn Nam quận vương hay chiêu hiền đãi sĩ, quả thiệt không sai, sánh với Trương nguyên soái khác xa như trời với đất". Phần Khoái nói: "Khi nãy người mở miệng kêu tôi bằng cháu, làm cho tôi thất kinh rớt ốc, tuy là cha tôi có ơn với người mặc lòng, chớ phải như kẻ khác họ quả sơ sài một chút mà thôi, có đâu quan tổng quản dọn ra sáu mâm, mời sáu người ngồi lại ăn uống, như rồng ăn cộp nuốt, gió thổi mây tan, đều khen ngợi: "Vương gia thiệt có lòng rất hậu". Phần Khoái nói: "Nay vương gia hậu đãi ta như thế, sang ngày ra trận nếu không hết sức lui binh Tần thì chẳng gọi là người biết ơn". Chúng nhơn nói: "Lời Phan huỳnh phải lắm, để mai chúng ta liều đánh dẹp binh Tần, dâng trả cái ơn Vương gia trọng đãi". N người đều khoe tài múa miệng, thịt lớn chén trong, ăn uống ồn ào, đều say mèm hết, vốn Lưu Bang là chơn long giáng thế, lúc chưa gặp thôi, bình sanh ưa rượu, nay ăn uống đã say tám chín phần rồi, trong bụng nghĩ thầm rằng: "Chờ đến mai ra trận, thì chẳng phải anh hùng, chi bằng nhân lúc này trời còn sáng, một mình đập phá dinh Tần, giết cho nó ngựa ngã người lăn mới gọi rằng hảo hán". Tính rồi đi tuốt ra cửa dinh, có quân giữ cửa ngăn cản hỏi rằng: "Kỳ bài lão gia đi đâu vậy?". Lưu Bang dối rằng: "Vương gia sai ta ra thám coi

đình Tần, ngặt vì cây gươm ta ngăn lắm, ai có thương dài xin cho ta mượn". Quân giữ cửa nghe nói tưởng thiệt, bèn lấy thương dài đưa cho Lưu Bang, Lưu Bang ra khỏi cửa đình đi bộ xông tới đình Tần, (lời xưa có nói: "Hễ là thánh thiên tử thì có bá linh phò trợ), quân bên Tần xem thấy một vị tướng say, la ó om sòm đi với một người mặt xanh răng lộ, ba đầu sáu tay xông tới cửa đình, lật đật phi báo.

Vương Tiễn nghe nói, thất kinh, ngỡ là người tiên động nào đến phá trận, vội vàng đề mâu lên ngựa, ra đình giao chiến ngó thấy trước mặt nào có người gì mà ba đầu sáu tay, duy thấy một thằng say rượu xăm xăm đi tới, trong lòng giận trách quân báo chẳng thiệt, chớ Vương Tiễn đâu rõ các thần hộ vệ Vương Tiễn là người học trò tiên ngó thấy nên bay đứng trên mây mà giúp lén. Vương Tiễn nạt rằng: "Thằng bộ tốt kia đi đâu, có phải là đi kiếm chỗ chết hay không?". Lưu Bang giận nói: "Mi là thằng thất phu. Sao dám nói vô lễ, mi là người gì dám ngăn đốn đường ta?". Vương Tiễn cười nói: "Thằng tiểu tốt sao mi dám hỏi tên ông, thôi ông tha chết cho mi". Nói rồi vừa quày ngựa về đình, Lưu Bang giận lắm mắng rằng: "Thằng thất phu, mi quày ngựa trở về thì biết mi đã sợ rồi, song ông có đâu mà dung dặng, chớ chạy". Vương Tiễn nghe nói cả giận nạt rằng: "Chớ cho thằng con nít, không biết chết, ông có lòng tha mi, ngặt vì mạng số mi đã tới, nay có chết cũng chớ trách ông". Nói rồi quày ngựa hươi mâu nhào, Lưu Bang cử thương đỡ khỏi, đánh vù đến sáu chục hiệp, vốn Lưu Bang không phải tay đối thủ với Vương Tiễn vì có chúng thần ám trợ, đánh luôn hai chục hiệp nữa làm cho Vương Tiễn mệt thở chẳng ra hơi, quày ngựa nhằm phía tây bỏ chạy, Lưu Bang rượt qua phía tây, nhảy bên tả, đánh đến bên hữu nhộn nhàng. Vương Tiễn cứ lo đỡ gạt, còn sức đâu đánh lại, trong lòng nghĩ thầm: "Không xong, thằng nhỏ này tay chân nhậm lẹ nếu để cho nó đánh rớt xuống ngựa, thì chẳng là để tiếng cười muôn thở, chi bằng dùng phép giết nó xong hơn". Nghĩ rồi giục cương chạy dài, miệng kêu nói: "Tiểu tốt, ông đánh không lại, chớ rượt theo". Lưu Bang cười nói: "Mi quả không có sức đánh dặng ngàn hiệp, thì không phải là người giỏi bên Tần, chớ trông chạy thoát, có ta theo đây". Bèn co giò rượt theo. Vương Tiễn ngó thấy, vội vàng lấy bửu kiếm, miệng niệm chơn ngôn, liệng ngó thấy không nạt rằng: "Tiểu tốt! Hãy coi bửu bối ta giết mi". Lưu Bang nghe nói, dừng chân ngược mặt lên xem, thấy một vầng mây đỏ có cây bửu kiếm, tiếng kêu nghe như trâu rống, bay lại ngay đầu, trong lòng tưởng thầm rằng: "Hôm nay mới ra trận đầu, chẳng dè ngoài trận có làm đồ giỡn chơi như vậy". Bèn ngừng thương chờ cho bửu kiếm bay xuống mà đánh.

Lúc ấy các vị thần thánh nói: "Lôi bộ thiên tôn muốn giết Tử vi sao dặng?". Liền giơ tay nắm cây bửu kiếm chẳng cho rớt xuống. Vương Tiễn thấy thằng quân nhỏ say rượu, trên đầu xông lên bạch khí mà ngăn bửu kiếm, thất kinh lật đật niệm chú, thân về. Lưu Bang quay đầu không thấy bửu kiếm, thì nói thầm rằng: "Rất nên quái

lạ, không biết nó làm giống chi vậy". Bèn ngó thấy càng thêm giận dữ". Thằng khốn này thiệt dễ người lắm". Liền quày ngựa nhắm ngay bụng đâm qua ngựa chạy xốc tới bị lệ trở khỏi mũi mâu. Vương Tiễn đâm qua ngựa chạy xốc tới bị Lưu Bang đâm một thương ngang sườn làm cho Vương Tiễn hết hồn hết vía đỡ không kịp, lách mình tránh qua, tuy chẳng bị thương, song giáp đã rách nát, không dám đánh nữa, chạy tuốt về dinh, Lưu Bang kêu như sấm mà nói rằng: "Mi chạy đằng nào". Vừa nói vừa chạy như bay, Vương Tiễn lấy mâu gạt ra, binh Tần áp lại vây bịt bùng, la hét dậy trời.

Nói về trong dinh Yên, năm vị anh hùng Lưu Bang ra ngoài đã hai, ba giờ mà chẳng thấy về, Tiên Hà nói: "Lưu huỳnh đi sao chẳng thấy về". Phàn Khoái nói: "Thôi để tôi ra tìm kiếm". Nói rồi bước ra cửa dinh, hỏi quân giữ cửa, quân sĩ nói: Lưu Lý bài ra ngoài dinh Tần, đến bây giờ không thấy trở về, Phàn lão gia, ông nghe đó, mà coi, ngoài dinh tiếng quân dậy trời, có khi Lưu lão gia đánh với binh Tần chẳng?". Phàn Khoái nghe rồi thất kinh nói: "Chắc là Lưu đại ca đánh với binh Tần đó, chúng bây có ngựa hay, đem cho ta một con, đăng ta đi trước cứu người". Quân sĩ nghe nói lật đặt chọn ngựa hay đem tới, Phàn Khoái nắm cáp nhảy lên, một ngựa xông ra cửa dinh, thấy trước mặt bụi bay mù mịt, tiếng quân reo dậy, quát ngựa xông tới, kêu lớn rằng: "Tránh đường, có Phàn lão gia tới đây". Một người một ngựa lướt vào trùng vây, hươi kích đâm binh Tần té nhào vô số, đánh tới trước mặt Lưu Bang. Lúc ấy Lưu Bang đã tỉnh say, ở trong vòng đánh ra, ngó thấy Phàn Khoái mừng lắm, kêu nói: "Phàn hiền đệ, em đến đó sao? Tôi cùng em giết lui binh Tần mới xong". Phàn Khoái nói: "Phải lắm". Rồi đó hai người ở trong vây mà đánh ra, chẳng khác mãnh hổ bị diên, xảy có quân báo đến dinh Nguyên soái, Chương Hàng lật đặt đem binh tiếp ứng, vừa gặp Phàn Khoái ở trong đánh ra, hai người gặp nhau đánh đùa một trận, vốn Phàn Khoái ngày sau va là một vị đồng tướng thứ nhứt bên nhà Hồn, lúc đó cùng Sở Hạng vương giao chiếu thì đánh được hơn mười mấy hiệp. Chương Hàng đánh với Hạng vương không được vài hiệp, nên Chương Hàng không phải tay đối thủ với Phàn Khoái, đánh chưa đến hai mươi hiệp, Chương Hàng cả thua chạy dài. Phàn Khoái bảo hộ Lưu Bang đánh phá trùng vây, nhượng cho Lưu Bang đi trước, còn mình thì cỡi ngựa theo sau, ngăn cự binh Tần. Lúc ấy Tôn Tẫn nghe Lưu Bang, Phàn Khoái phá dinh Tần, e có sai sảy chẳng, nên sai Tào Tham, Tôn Yên tiếp ứng, binh Tần thấy có binh Yên đến cứu, và thấy Lưu Bang, Phàn Khoái hai người anh hùng không dám rượt theo, kéo nhau trở về.

Nói Lưu Bang đắc thắng về dinh ra mắt Tôn Tẫn, Tôn Tẫn mừng rỡ, thưởng cho mỗi người một con ngựa, một bộ khôi giáp, biên vào sổ công lao, chúng nhơn đều kéo về dinh an nghỉ.

Nói về Hải Triều thánh nhơn, ở trên pháp đài xem thiên văn bỗng thấy bên dinh Yên, hào quang đỏ trời trong lòng cả kinh nói: "Dinh Yên ắt có người tài phụ giúp". Bèn lần tay coi quẻ, nổi giận nói: "Rất uổng cho ta, một phen hao tổn tinh thần, vì bắt Mao Toại cầm trong trận, nên thằng Cụt sai người qua nước Hàn cầu thỉnh bọn Lưu Bang đến đây. Nó vốn là người ứng vận khai sơ, và sao tử vi cũng ở trên đó, nghĩ lại ta là người tu hành làm sao mà dám hại nó, nếu nó đến phá ắt là trận này khó giữ, muốn dùng phép giết hết sáu người sợ e nghịch trái ý trời mà mang tội". Suy đi nghĩ lại rất khó, xẩy thấy Vương Tiễn vào nói: Trong dinh Yên nay có một tên quân bộ tốt tài phép vô cùng; tay chỉ bửu kiếm chẳng rơi xuống đất, chém giết binh mã vô số". Hải Triều nghe nói, trong lòng chẳng vui, hỏi Vương Tiễn: "Mi nói cái người mà bị vây trong trận đó là ai vậy?". Vương Tiễn nói: "Tôn Tẫn đó chứ ai". Hải Triều nói: "Không phải Tôn Tẫn, vốn là Kim nhan Mao Toại, giả biến hình Tôn Tẫn, đến phá trận ta". Vương Tiễn nói: "Đệ tử không tin, thiết rõ ràng thằng Cụt vào trận, sao sư phụ nói vậy? . Hải Triều nói: "Mi không tin hãy theo ta coi lại cho rõ". Hải Triều lấy tay chỉ dưới hầm, tức thì có một đường sáng như rồng vàng bay xuống. Vương Tiễn thấy một người lùn, ngồi dựa bên trâu không phải Tôn Tẫn thì thất kinh nói: "Quả thiệt không phải Tôn Tẫn, Mao Toại sao nó không ở núi tu luyện, mà xuống thế cho Tôn Tẫn, giận không bắt được Tôn Tẫn thì biết làm sao bây giờ?". Hải Triều nói: "Thằng Cụt ta không sợ nó, sợ là sợ cái người phá dinh bữa nay đó, nếu nó đến phá thì trận này ắt khó giữ". Vương Tiễn nói: "Tên quân phá trận bữa nay bất quá là một đứa đồng phu đó mà thôi, đâu có phép thuật đi nữa, đâu dám đối thủ cùng thầy". Hải Triều nói: "Mi chưa rõ, các thần thánh trên trời, thầy chẳng sợ ai, duy có thằng bộ tốt đó, thầy làm chi nó không xuống, chẳng phải là không có phép gì trị nó, vốn nó ứng vận sanh ra, tước phận rất lớn, nên thầy không dám trái trời". Vương Tiễn hỏi: Trời sanh thằng bộ tốt đó mà làm gì?". Hải Triều nói: "Việc ấy chẳng nên tiết lộ, mi phải ra tiểu tâm gìn giữ và truyền cho các dinh phải đề phòng thằng bộ tốt vào phá trận". Vương Tiễn lui ra, truyền khắp các dinh, tuần phòng nghiêm nhặt.

Nói về Hải Triều thánh nhơn ngẫm nghĩ hồi lâu lấy làm khó, rồi mắng thầm Tôn Tẫn rằng: "Cả gan cho thằng Cụt, mi dám cãi trời, lại thỉnh bọn Lưu Bang tới đây, mà làm chi ta, cứu giận biết chừng nào cho tiêu đặn, không phải lòng ta độc ác, số là người làm người chịu". Bèn vội vàng cầm gương bắt ấn, miệng niệm thần chú, xẩy thấy giữa đình không bay xuống một vị tôn thần.

Ấy là:

Giáp vàng bào đỏ chói như đèn,
Mặt trắng râu xanh tướng chẳng hèn.
Cặp mắt có tai, tay sanh mắt,

Phá trận Ôn Hoàng dậy tiếng khen.